

ez már csak azután következik. Csak odáig! Vágytól égő, fakólángú szeme csillogása beleveszett az erdőre borult éjszakába. Már teljes erővel zúgott az idelovagolt vihar.

Éváékhoz ért, az erdészlakhoz. Talán első pillanatban idegennek is tűnt fel a sokszor látott drága ház. És mégis, amint a zivatáros, esős félhomályban mind tovább nézte ezt az ismeretlen ismerőst, minden felujult az emlékek elborult világából. Most fájt neki igazán, amit csinált. Egyszerre ismerte fel minden tettjében a gonoszt, igazságtalannak, aljasnak most látta magát igazán.

Vajjon meg fogja-e őt ismerni a nagybeteg Éva és — és megbocsájt-e neki?

Közelebb megy a házhoz. Bent sötét. Ez meglepte.

Benyit. A sötétet csak a lassan égő rőzse lángja töri meg kissé.

Tapogat, lép egyet, kettőt, — most megfog valamit; a kezét, — az arcot, — hideg, néma mozdulatlan!

Még egy évezredet áthidaló pillanat, azután egy zuhanás — és Vladimir ájultan esik a halott mellé, hegedűje zörögve tovább . . .

Künn csattog a letört ág, hideg légáram csap át a vékony deszkafalakon.

Az ájult felébred. Beteg melle zilál, mint egy gőzmasina, üveges szeme tétován meredezik; keze tapogat valamit: a hegedűt. Könny nem jön a szeméből, csak a húr sír keservesen, maróan, égetve.

Az utolsó dal a legkedvesebb kedvesnek. És ez a hang, ez a dal, ez a legfájdóbb, legemberibben gyászos melódia mosolyt varázsol a halott arcra, megbékélő, megbocsájtó mosolyt.

Sír a hegedű, folynak a könnyek csendes-megadón. „A legszeretőbb szívek a legnémbban törnek össze.”

Es ekkor elpattant egy húr, az élet húrja.

Odakünt tombol a vihar, dúl tovább a könyörtelen élet; bent két hideg test fekszik egymás mellett némán, megbocsájtón . . .

A kialvó rőzseláng utolsó pislog, csak a vihar zúg tovább.

Alkonyat.

Észrevétlen jő, mint a tolvaj macska,
S csak arról tudom, hogy egy kislány csacska,
Lágy hangja beszél a kis ablakon.

Akkor morogva, cihelődve resten,
Sétálni hordom fázós, fáradt testem,
mert a kislány beszólt az ablakon,

LÁNYI KÁLMÁN.